

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 7Sžr/7/2016
Identifikačné číslo spisu: 6014201210
Dátum vydania rozhodnutia: 27.09.2017
Meno a priezvisko: JUDr. Zdenka Reisenauerová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2017:6014201210.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Zdenky Reisenauerovej a členiek senátu JUDr. Violy Takáčovej, PhD. a JUDr. Eriky Čanadyovej, v právnej veci žalobcu: Ing. D. E., bytom F. XXX, XXX XX C., zastúpeného Advokátskou kanceláriou KZ Partners, s.r.o., so sídlom Slnecná 4, 903 01 Senec, proti žalovanému: Okresný úrad Banská Bystrica, odbor opravných prostriedkov, so sídlom Nám. Ľ. Štúra č. 1, 974 05 Banská Bystrica, za účasti ďalších účastníkov:

1/ ZO SZZ C., 2/ Slovenský pozemkový fond SR, regionálny odbor, so sídlom SNP 50, 960 01 Zvolen, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného sp.zn. OU-BB-OOP 4-2014/019980-002 zo dňa 17. júla 2014 a o odvolaní žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici č.k. 24S/122/2014-108 zo dňa 11. júna 2015, jednohlasne, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici č.k. 24S/122/2014-108 zo dňa 11. júna 2015 p o t v r d z u j e .

Žalovaný j e p o v i n n ý zaplatiť žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania vo výške 168,63 eur na účet jeho právneho zástupcu Advokátskej kancelárii KZ Partners, s.r.o., so sídlom Slnecná 4, 903 01 Senec, vedený u R., číslo účtu: XXXXXXXXXXX/XXXX, v lehote 30 dní.

Odôvodnenie

Krajský súd v Banskej Bystrici rozsudkom č.k. 24S/122/2014-108 zo dňa 11. júna 2015 podľa § 250j ods. 2 písm. a/ O.s.p. zrušil rozhodnutie žalovaného OU-BB-OOP4-2014/019980-002 zo dňa 17. júla 2014 v spojení s rozhodnutím Okresného úradu vo Zvolene, pozemkový a lesný odbor č. PL 2014/00010/001136 zo dňa 13. marca 2014 a vec vrátil žalovanému na ďalšie konanie. Žalovaného zaviazal k povinnosti nahradiť žalobcovi trovy konania vo výške 617,22 eur, z toho trovy právneho zastúpenia 547,22 Eur a 70,- Eur na zaplatenom súdnom poplatku, do 3 dní od právoplatnosti rozhodnutia.

Z odôvodnenia uvedeného rozsudku vyplynulo, že krajský súd mal z obsahu administratívneho spisu preukázané, že prvostupňový správny orgán rozhodnutím č. PL 2014/00010/001136 zo dňa 13. marca

2014 nevyhovelo námietkam žalobcu proti výpisu z registra pôvodného stavu na pozemky nachádzajúce sa v záhradkovej osade ZO SZZ 26-1 C. v k.ú. C. s odvolaním sa na § 9 ods. 1 zákona č. 64/1997 Z.z. o užívaní pozemkov zriadených v záhradkových osadách a o vyporiadaní vlastníctva k nim (ďalej len zákon č. 64/1997 Z.z. alebo záhradkový zákon), z dôvodov uvedených v odôvodnení rozhodnutia. Na základe odvolania žalobcu proti uvedenému prvostupňovému rozhodnutiu žalovaný žalobou napadnutým rozhodnutím OU-BB-OOP4-2014/019980-002 zo dňa

17. júla 2014 zamietol odvolanie žalobcu a prvostupňové rozhodnutie potvrdil. Z odôvodnenia rozhodnutia žalovaného vyplýva, že žalovaný sa v zásade stotožnil so skutkovým a právnym posúdením veci prvostupňovým správny orgánom a z dôvodov uvedených v odôvodnení s námietkami žalobcu nesúhlasil.

Krajský súd zákonnosť napadnutého rozhodnutia žalovanej preskúmal v intenciách zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní v znení neskorších predpisov (správny poriadok) citujúc právnu úpravu ustanovenú v § 3 ods. 1, 2, 4, v § 4 ods. 2 a súčasne v intenciách zákona č. 64/1997 Z.z., citujúc právnu úpravu ustanovenú v § 1 ods. 1 písm. b/, v § 6, v § 2 ods. 2, v § 7 ods. 1, 4, v § 8 ods. 2, 3, 4, v § 18c ods. 1, 2, 3, v § 18 ods. 6, a súčasne v intenciách právnej úpravy ustanovenej v § 4 ods. 1, 3 vyhlášky č. 492/2004 Z.z. a v bode E.1 prílohy č. 3 vyhlášky č. 492/2004 Z.z., postupom podľa ustanovení piatej časti druhej hlavy Občianskeho súdneho poriadku a dospel k záveru, že žaloba je dôvodná.

Krajský súd ako nedôvodné vyhodnotil žalobné námietky, ktorými žalobca namietal, že znalec mal použiť porovnávaciu metódu, ktorou by dospel k vyššej cene oceňovaného pozemku; že rozhodnutie trpí nezákonnosťou pre procesné pochybenie, keď žalovaný nepostupoval podľa § 33 ods. 2, § 36 a § 51 správneho poriadku tým, že nevydal rozhodnutie o ustanovení znalca; že register pôvodného stavu neobsahuje zoznam užívacích práv na pozemku v záhradkovej osade, pretože táto nebola predmetom konania o námietkach proti úvodným podkladom, výsledkom ktorého je preskúmané rozhodnutie; že žalovaný nerozhodol znovu o začatí konania v zmysle § 18c ods. 1 záhradkového zákona (podľa ktorého ak v konaní do 31.03.2011 nebolo právoplatne schválené vykonanie projektu, alebo rozhodnutie o schválení vykonania projektu bolo zrušené súdom, obvodný pozemkový úrad zabezpečí znalecký posudok na určenie výšky náhrady za pozemok podľa tohto zákona); že register pôvodného stavu mal obsahovať aj ďalší pozemok žalobcu, ktorý užívatelia záhradiek v záhradkovej osade užívajú ako prístupovú cestu.

Krajský súd dal do pozornosti, že záhradkový zákon za účelom zabezpečenia, aby vlastníci pozemkov nachádzajúcich sa v záhradkových osadách dostali za tieto pozemky náhradu, ktorá zodpovedá ich trhovej cene ku dňu prevodu, stanovil, že výška náhrady sa určí na základe znaleckého hodnotenia vykonaného podľa osobitného predpisu, ktorým je vyhláška č. 492/2004 Z.z. o stanovení všeobecnej hodnoty majetku. Poukazom na právnu úpravu v § 8 ods. 1 v spojení s § 18c ods. 1 záhradkového zákona, krajský súd uviedol, že záhradkový zákon a ani vyhláška č. 492/2004 Z.z. neobsahujú žiadne ustanovenie, ktoré by umožňovalo korigovať ohodnotenie pozemkov tým, že sa nebudú ohodnocovať podľa ich stavu ku dňu prevodu, ale podľa stavu infraštruktúry k týmto pozemkom ku dňu vzniku záhradkovej osady, majú za to, že nič na tom nemení ani dôvodová správa, na ktorú poukazuje žalovaný. Poukázal tiež na to, že všeobecná časť a osobitná časť dôvodovej správy v zmysle legislatívnych pravidiel vlády okrem iného má obsahovať zhodnotenie súčasného stavu s uvedením potreby novej úpravy a odôvodnenie jednotlivých navrhovaných ustanovení; predkladateľ návrhu zákona č. 57/2011 Z.z., ktorým bol novelizovaný záhradkový zákon vo všeobecnej časti dôvodovej správy ako dôvod predloženia návrhu zákona uviedol, že návrh predložil v dôsledku výkonu rozsudku Európskeho súdu pre ľudské práva vo veci Urbárska obec Trenčianske Biskupice vs. Slovenská republika zo dňa 27. novembra 2007. Uviedol tiež, že na predkladaný zákon nadväzuje novela vyhlášky č. 492/2004 Z.z., ktorá spočíva v zmene spôsobu stanovenia všeobecnej hodnoty pozemkov metódou polohovej diferenciácie, keď sa pri pozemkoch v záhradkových osadách, chatových osadách a hospodárskych dvoroch poľnohospodárskych pozemkov jednoznačne upravuje spôsob zohľadnenia ich využívania. Z uvedenej dôvodovej správy sa tak možno dozvedieť, prečo zákonodarca zmenil záhradkový zákon tak,

že stanovil, že náhrada za pozemky sa určí na základe znaleckého ocenenia vykonaného podľa vyhlášky č. 492/2004 Z.z.. V osobitnej časti dôvodová správa síce obsahuje text, na ktorý poukazuje žalovaný „v nadväznosti na časť rozsudku ESLP týkajúcu sa uskutočnenia všeobecných opatrení, spočívajúcich v tom, že štát odstráni všetky prekážky toho, aby sa za prevod vlastníckeho práva k takýmto pozemkom poskytovala náhrada, ktorej výška bude v primeranom vzťahu k trhovej cene majetku ku dňu prevodu, sa odkazom na vyhlášku č. 492/2004 Z.z. o stanovení všeobecnej hodnoty majetku v znení neskorších predpisov exaktne určuje výška peňažnej náhrady za pozemky v zriadenej záhradkovej osade, pričom sa zohľadňuje stav pozemku v čase zániku práva užívania pôvodného vlastníka. Podľa názoru krajského súdu takýto text nič nemení na znení zákona, ani na znení vyhlášky č. 492/2004 Z.z., keď tento text nie je možné použiť ani ako výklad žiadneho z ustanovení zákona a vôbec nie iného právneho predpisu - vyhlášky. Posledná časť vety za čiarkou nekorešponduje so znením vyhlášky č. 492/2004 Z.z., s poukazom na to, že neexistuje žiadne ustanovenie ani v záhradkovom zákone a ani vo vyhláške č. 492/2004 Z.z., ktoré by bolo potrebné vykladať, resp. ktorého výkladom by bolo možné dospieť k tomu, že pozemky v záhradkových osadách pre účely konania podľa záhradkového zákona treba oceniť podľa stavu infraštruktúry ku dňu vzniku záhradkovej osady, ako aj, že vyhláška č. 492/2004 Z.z. nemá žiadne ustanovenie, podľa ktorého sa pozemok v záhradkovej osade neocenia podľa jeho stavu ku dňu prevodu.

Krajský súd konštatoval, že žalovaný pochybil, keď výšku náhrady určil na základe znaleckého posudku, ktorým ocenil pozemky podľa infraštruktúry ku dňu vzniku záhradkovej osady. Mal za to, že žalovaný vec nesprávne právne posúdil, keď napriek tomu, že znalec ocenil pozemky žalobcu v záhradkovej osade podľa stavu infraštruktúry ku dňu vzniku záhradkovej osady, uviedol, že znalecký posudok nebol vypracovaný v rozpore s vyhláškou č. 492/2004 Z.z..

Poukazom na to, že okruh účastníkov preskúmaného správneho konania stanovil záhradkový zákon v § 6 písm. a/ až d/, krajský súd uviedol, že správny orgán, aby mohol určiť okruh účastníkov konania, musel disponovať dokladom o tom, že ide o osoby, ktoré užívajú pozemky v predmetnej záhradkovej osade, t.j. dokladmi, ktorými bolo preukázané, že dané osoby sú účastníkmi konania, a teda že užívajú určité konkrétne pozemky v danej záhradkovej osade a takisto musel mať všetky identifikačné údaje, ktorými je potrebné identifikovať účastníka konania. Tiež poukazom na to, že podľa § 3 ods. 2 zákona o správnom konaní, ktorý upravuje základné pravidlá správneho konania, je správny orgán povinný postupovať v konaní v úzkej súčinnosti s účastníkmi konania, zúčastnenými osobami a inými osobami, ktorých sa konanie týka a dať im vždy príležitosť, aby mohli svoje práva a záujmy účinne obhajovať, najmä sa vyjadriť k podkladu rozhodnutia, a uplatniť svoje návrhy a tiež musia v konaní poskytovať pomoc a poučenia tak, aby v konaní neutrpeli ujmu pre neznalosť právnych predpisov, krajský súd konštatoval, že podľa § 8 ods. 4 bolo povinnosťou správneho orgánu poučiť žalobcu, že môže ponúknuť užívateľovi a záhradkárскеj organizácii, že odkúpi jeho stavby, trvalé porasty nachádzajúce sa na pozemku v jeho vlastníctve, a to za cenu rovnajúcu sa výške náhrady uvedenej v § 3 ods. 3 a 4 záhradkového zákona. Krajský súd súhlasil so žalobcom, že splnením povinností podľa § 8 ods. 4 prvá veta záhradkového zákona, t.j. poučením vlastníka o jeho právach bez súčasného poskytnutia všetkých relevantných podkladov potrebných k uplatneniu tohto práva, je len formálnym poučením, v rozpore so základným pravidlom uvedeným v § 3 ods. 2 správneho poriadku. Ďalej krajský súd uviedol, že vlastníka pozemku musí v 30-dňovej lehote doručiť užívateľom návrhy kúpnych zmlúv, to znamená, že takýto návrh musí doručiť každému užívateľovi vlastníckeho pozemku. Návrh musí mať všetky podstatné náležitosti návrhu zmluvy tak, aby k uzavretiu zmlúv nebolo potrebné nič iné ako jednoduchá akceptácia druhou zmluvnou stranou, ktorou je užívateľ pozemku vlastníka, prípadne aj záhradkárska organizácia, ak ide o odkúpenie spoločných zariadení na pozemku. Cena nesmie byť nižšia, ako je stanovená podľa vyhlášky č. 492/2004 Z.z.. Argumentáciu žalovaného, že postup pri uzatváraní kúpnych zmlúv, ktorými vlastníka kupuje od užívateľov jeho pozemku ich stavby, trvalé trávnaté porasty a spoločné zariadenia od záhradkovej organizácie, je mimo konania podľa záhradkového zákona, krajský súd považoval v rozpore so záhradkovým zákonom, dajúc do pozornosti, že účelom záhradkového zákona je vysporiadanie vlastníctva k pozemkom v zriadených záhradkových osadách. Konštatoval, že vlastnícke vzťahy sa vysporiadajú spôsobmi, ktoré sú v zákone upravené. Jedným zo spôsobov je, že vlastníka pozemku si vlastníctvo zachová, keď ponúkne odkúpenie toho, čo na pozemku patrí užívateľovi za cenu trhovú

určenú v súlade s vyhláškou č. 492/2004 Z.z.. Ďalším spôsobom je, že vlastník pozemku o vlastníctvo príde na základe schválených pozemkových úprav a vlastními sa stanú dovtedajší užívatelia za náhradu určenú správnym orgánom podľa ocenenia pozemkov trhovou cenou podľa vyhlášky č. 492/2004 Z.z. prostredníctvom znalca. Potom v prvom prípade sa vlastník pozemku nemení, a preto nie je potrebné vykonať pozemkové úpravy, a preto konanie nekončí meritórnym rozhodnutím, ale užívatelia v rámci konania o vysporiadanie vlastníctva v záhradkovej osade na základe zákona a postupom stanoveným zákonom dostanú návrh kúpnej zmluvy, ktorý má všetky zákonom stanovené náležitosti, to znamená aj cenu určenú vo výške minimálne trhovej podľa všeobecného predpisu vyhlášky č. 492/2004 Z.z.. Následne ak vlastník preukáže správnemu orgánu, že takúto akceptovateľnú ponuku predložil každému z užívateľov jeho pozemku, konanie končí zastavením konania. Podľa názoru krajského súdu aj keď vlastník pri predkladaní ponúk ďalším účastníkom konania - užívateľom jeho pôdy a záhradkovej organizácii, nekoná prostredníctvom správneho orgánu, koná v rámci konania o vysporiadanie vlastníctva k pozemkom v zriadených záhradkových osadách, poukazom na právnu úpravu v 3. časti zákona - konanie. Ďalej krajský súd poukázal na to, že v § 18 spoločných ustanovení zákon jednoznačne stanovil, že náklady spojené s vyhotovením znaleckých posudkov na účely konania podľa záhradkového zákona uhradza Slovenský pozemkový fond, zákon ale nestanovil, že by správny orgán bol povinný takýto znalecký podklad zabezpečiť, tak ako to urobil v § 8, kedy správnemu orgánu uložil zabezpečiť úvodné podklady, ktorých súčasťou je aj výška náhrady určená podľa znaleckého posudku. Uviedol, že na druhej strane správny orgán bez toho, aby zabezpečil znalecký posudok s určením ceny stavieb a trvalých trávnatých porastov, ako aj zariadení nachádzajúcich sa na vysporiadavanom pozemku, nevie posúdiť, či vlastník ponúkol užívateľom cenu, zodpovedajúcu cene stanovenej podľa vyhlášky č. 492/2004 Z.z., súhlasiac s tvrdením žalobcu, že záhradkový zákon neukladá vlastníkovi pozemku, aby správnemu orgánu predložil znalecký posudok na preukázanie, že ponúkol užívateľovi pozemku cenu minimálne vo výške náhrady podľa všeobecnej hodnoty stanovenej podľa vyhlášky č. 492/2004 Z.z..

Ďalej poukazom na to, že nebolo sporné, že žalobca správnemu orgánu nedoručil návrh kúpnej zmluvy pre každého z užívateľov jeho pozemkov, čím nesplnil povinnosť v zmysle § 8 ods. 4 posledná veta záhradkového zákona, krajský súd konštatoval, že avšak tým, že prvostupňový správny orgán žalobcovi poskytol len formálne poučenie bez toho, aby mu poskytol súčinnosť potrebnú na to, aby mohol uplatniť svoje práva, nedal mu príležitosť, aby mohol svoje práva účinne obhajovať, neposkytol mu v súlade so základnou zásadou správneho konania pomoc a tým zaťažil konanie vadou, ktorá mohla mať za následok nezákonnosť rozhodnutia. Krajský súd na základe vyššie uvedeného po preskúmaní napadnutého rozhodnutia a predchádzajúceho konania z dôvodov uvedených v žalobe dospel k záveru, že napadnuté rozhodnutie je výsledkom nesprávneho právneho posúdenia, a preto toto rozhodnutie podľa § 250j ods. 2 písm. a/ O.s.p. zrušil a vec vrátil žalovanému na ďalšie konanie.

O trovách konania krajský súd rozhodol podľa § 250k O.s.p., žalobcovi pre úspech v konaní, priznal náhradu trov konania.

2.

Proti uvedenému rozsudku krajského súdu sa v zákonnej lehote odvolal žalovaný. Navrhoval, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok krajského súdu zmenil tak, že žalobu zamietla.

V dôvodoch odvolania žalovaný namietal, že napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 205 ods. 2 písm. f/ O.s.p.). Žalovaný nesúhlasil s argumentáciou krajského súdu vo vzťahu k určeniu výšky náhrady na základe znaleckého posudku, ktorým znalec ocenil pozemky v obvode záhradkovej osady ZO ZSS 26 - 1 C. podľa infraštruktúry ku dňu vzniku záhradkovej osady. Vyslovil názor, že účelom zákona č. 64/1997 Z.z. zákonom č. 57/2011 Z.z. je v práci výkonu uvedeného rozsudku Európskeho súdu pre ľudské práva vo veci Urbárska obec Trenčianske Biskupice vs. Slovenská republika zo dňa 27.11.2007 uskutočniť na vnútroštátnej úrovni všeobecné opatrenia, ktoré spočívajú v tom, že štát odstráni všetky prekážky toho, aby sa nájom pôdy v záhradkových osadách realizoval za podmienok, ktoré berú do úvahy skutočnú cenu pôdy a súčasne

trhové podmienky v dotknutej lokalite a ďalej odstráni všetky prekážky toho, aby sa za prevod vlastníctva k týmto pozemkom poskytla náhrada, ktorej výška bude v primeranom vzťahu k trhovej cene majetku ku dňu prevodu. V danej súvislosti dal do pozornosti rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 2Sžo 133/2010 zo dňa 18.05.2011. Ďalej žalovaný uviedol, že hodnota pozemkov je stanovená ako všeobecná hodnota pozemkov pôvodných vlastníkov ku dňu obhliadky nehnuteľností s technickou infraštruktúrou (rozvody vody, elektriny, plynu, prístupovej komunikácie), ktorá bola na pozemku v deň vzniku záhradkárskej osady, v ktorej súvislosti poukázal na právnu úpravu ustanovenú v časti B čl. 1, bodu 3 dôvodovej správy k novele zákona č. 57/2011 Z.z., ako aj novelu vyhlášky č. 492/2004 Z.z.. V súvislosti použitia v konaní dôvodovej správy k novele záhradkového zákona zákonom č. 57/2011 Z.z. poukázal na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 4Sžf 22/2011. Ďalej žalovaný poukazom na rozhodnutie Európskeho súdu pre ľudské práva, vo veci týkajúcej sa predmetnej problematiky, konštatoval, že v súlade s názorom uvedeným v rozhodnutí ESĽP sa postupovalo aj v preskúvanom konaní Okresného úradu vo Zvolene, pozemkovom a lesnom odbore, kde znalec pri oceňovaní dospel k jednotkovej cene 3,29 eur/m², ktorá hodnota pozemkov po prijatí novely činí zhruba 35 - násobný nárast. Podľa názoru žalovaného rozsudok ESĽP bol dostatočne aplikovaný na konanie a rozhodnutie o zamietnutí námietok, ako aj na rozhodnutie o odvolaní, ktoré je predmetom súdneho prieskumu. V danej súvislosti poukázal na rozhodnutie Krajského súdu v Banskej Bystrici sp.zn. 23S/335/2013.

Žalovaný nesúhlasil ani s argumentáciou krajského súdu týkajúcou sa postupu správneho orgánu, keď krajský súd vytýka správne orgánu, že v konaní postupoval so žalobcom v rozpore so zásadou súčinnosti, ako aj že postup pri uzatváraní kúpnych zmlúv, ktorými vlastník kupuje od užívateľov jeho pozemku ich stavby, porasty a spoločné zariadenia od záhradkovej organizácie nie je mimo konania podľa záhradkového zákona. Žalovaný vyslovil názor, že výklad krajského súdu vychádza z nesprávneho právneho posúdenia vecí, v ktorej súvislosti poukázal na právnu úpravu ustanovenú v § 8 ods. 4 a v § 3 ods. 3 a 4, ktorú citoval. Uviedol, že z dokumentov doložených v spise týkajúcom sa vecí je možné konštatovať, že žalobca nespĺnil zákonné podmienky v § 8 ods. 3, 4, 5 potrebné na zastavenie konanie v zmysle § 8 ods. 5 zákona. Poukazom na listinné dôkazy predložené žalobcom vo vzťahu k ponuke žalobcu na vysporiadanie žalovaný dôvodil, že bývalý OPÚ ZV nezastavil konanie v zmysle § 8 ods. 5 zákona, nakoľko bolo preukázané, že odvolateľ predložil podací listok zo dňa 09.05.2013 a doručku zo dňa 10.05.2013 na meno C., ďalej znalecký posudok č. 75/2013 Ing. H. na záhradkársku chatku bez súpisného čísla na pozemku C KN 6487 v k.ú. C. a návrhy kúpnych zmlúv pre štyroch užívateľov, nachádzajúce sa v spise. Žalovaný ďalej poukazom na skutkové zistenia trval na tom, že žalobca nepredložil znalecký posudok na ostatné stavby - chatky v ZO, ani na porasty nachádzajúce sa v ZO a ani na ocenenie spoločných zariadení nachádzajúcich sa na pozemkoch vo vlastníctve odvolateľa podľa § 3 ods. 3 a 4 zákona, žalobca nedoložil ani návrhy kúpnych zmlúv s určenou cenou za stavby, porasty a spoločné zariadenia s vykázaním o doručení každému užívateľovi ZO s tým, že uvedené bolo potrebné vykonať v termíne v zmysle § 8 ods. 4 zákona, tvrdiac, že navyše návrhy kúpnych zmlúv doručil len predsedovi ZO C., ktorý nemal splnomocnenie na zastupovanie užívateľov v občianskoprávných veciach. Žalovaný mal preto za to, že v danom prípade nebolo preukázané naplnenie zákonných podmienok pre zastavenie konania v zmysle § 8 ods. 5 zákona.

Žalovaný nesúhlasil ani s argumentáciu krajského súdu vo vzťahu uhrádzania znaleckých posudkov Slovenským pozemkovým fondom. Zdôraznil, že hradenie znaleckých posudkov Slovenským pozemkovým fondom bolo zapracované do zákona až novelou č. 57/2011 Z.z. a to z dôvodu oceňovania nehnuteľností pre konanie v zmysle § 18c zákona, z čoho je možno vytvoriť záver, že Slovenský pozemkový fond hradí len znalecké posudky pre konanie v zmysle § 18c zákona, nie pre vlastníkov alebo správny orgán v zmysle § 8 ods. 4, 5 zákona. V danej súvislosti opätovne poukázal na názor Krajského súdu v Banskej Bystrici v rozsudku 23S/335/2013.

Žalovaný namietal správnosť napadnutého rozsudku správneho súdu aj z dôvodu, že správny súd konal vo veci nad rámec žaloby, keď žalobný dôvod uvedený v žalobe v časti V. bod 4/ námietka nesplnenia povinností stanovených v § 8 ods. 4 zákona subsumoval pod ustanovenie § 3 ods. 2 zákona o správnom konaní, hoci táto námietka nebola formulovaná ako porušenie ktoréhokoľvek ustanovenia zákona o

správnom konaní,

a ani to zo žaloby nevyplýva. Dôvodil, že súd nie je oprávnený vlastným konaním a iniciatívou nahradiť dôvody žaloby, rovnako ani nie je legitimovaný na to, aby sám vyhľadával ďalšie vady napadnutého rozhodnutia, dajúc do pozornosti judikatúru Najvyššieho súdu SR - ZSP 1/1997, R 58/2001, rozsudok Najvyššieho súdu SR 8Sžo 81/2010, 8Sžo 230/2010, R 64/1998, ZSP 5/2005. Záverom uviedol, že rozsahom a dôvodmi žaloby nie je správny súd viazaný len v tom prípade, ak zrušuje rozhodnutie správneho orgánu podľa § 250j ods. 3 O.s.p., čo nie je daný prípad.

3.

Žalobca vo vyjadrení k odvolaniu žalovaného navrhol napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa ako vecne správny potvrdiť. Uplatnil si náhradu trov odvolacieho konania.

V dôvodoch vyjadrenia žalobca nesúhlasil s odvolacími dôvodmi uvedenými žalovaným v jeho odvolaní. K odvolacej námietke žalovaného dostatočnej aplikácie rozsudku ESĽP zo dňa 27.11.2008 žalobca uviedol, že znalecký posudok pre konanie vypracoval Ing. M. pod č. 53/2012 - znalec z odboru stavebníctvo - pozemné stavby: odvetvie odhad hodnoty nehnuteľností, odhad hodnoty stavebných prác, tak, že hodnotu pozemkov stanovil ako všeobecná hodnota pozemkov pôvodných vlastníkov ku dňu obhliadky nehnuteľnosti s technickou infraštruktúrou, ktorá bola na pozemku v deň vzniku záhradkárskej osady. Zdôraznil, že vychádzajúc z čl. 150 rozsudku ESĽP zo dňa 27.11.2008 - po prvé dotknutý štát by mal odstrániť všetky prekážky toho, aby sa nájom pôdy v záhradkových osadách realizoval za podmienok, ktoré berú do úvahy skutočnú cenu pôdy a súčasne trhové podmienky v dotknutej lokalite a po druhé dotknutý štát by mal odstrániť všetky prekážky toho, aby sa za prevod vlastníckeho práva k týmto pozemkom poskytovala náhrada, ktorej výška bude v primeranom vzťahu k trhovej cene majetku ku dňu prevodu. Mal za to, že nehnuteľnosti by mali byť ohodnotené v celistvosti ku dňu prevodu s poukazom na to, že infraštruktúra na oceňovaných nehnuteľnostiach má významný vplyv na celkovú odhadovú cenu nehnuteľností. Žalobca ďalej poukazom na čl. 128 uvedeného rozsudku ESĽP zdôraznil, že ohodnotenie ceny, hoci aj časti nehnuteľností v čase vzniku záhradkárskej osady je porušením čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd v znení Protokolu č. 11, považujúc nezákonný postup pozemkového úradu realizovaný i v predchádzajúcich etapách rozhodovacieho procesu podľa zákona č. 64/1997 Z.z. v rozpore s právnymi závermi ESĽP, a to v dôsledku porušenia práva pokojne užívať svoj majetok.

Žalobca ďalej tvrdil, že pokiaľ žalovaný poukazuje na dôvodovú správu k zákonu č. 57/2011 Z.z., dôvodová správa netvorí sama o sebe prameň práva, v ktorej súvislosti dal do pozornosti nález Ústavného súdu II. ÚS 171/05 - 175 z 27.02.2008. Tiež uviedol, že zákonodarca svojou dôvodovou správou vytvoril paradoxný stav - zákon č. 64/1997 Z.z. neobsahuje žiadnu výnimku o ohodnotení, hoci aj časti nehnuteľností v čase vzniku záhradkárskej osady (podobne ako rozsudok ESĽP z 27.11.2007), no zákonodarca svoj údajný úmysel dopĺňa dôvodovou správou, ktorá už porušuje čl. 1 Protokolu č. 1 k Dohovoru, lebo nie je plne v súlade so závermi Rozsudku ESĽP. Poukazom na právnu úpravu v čl. 152 ods. 4 ústavy v spojení s čl. 154c ods. 1 a s čl. 7 ods. 5 ústavy zdôraznil, že vnútroštátny súd ako aj každý orgán verejnej moci je v rámci svojich právomocí povinný z úradnej moci odmietnuť aplikovať akékoľvek vnútroštátne ustanovenie (aj dôvodovú správu), ktoré je v rozpore s komunitárnym právom. Tiež zdôraznil, že krajský súd v napadnutom rozhodnutí správne uviedol, že neexistuje žiadne ustanovenie v zákone č. 64/1997 Z.z. ani vo vyhláske č. 492/2004 Z.z., ktoré by bolo potrebné vykladať tak, že pozemky v záhradkárskych osadách by bolo potrebné ohodnocovať podľa stavu infraštruktúry ku dňu vzniku záhradkovej osady, text dôvodovej správy nič nemení na znení zákona č. 64/1997 Z.z. a vyhlášky č.492/2004 Z.z..

Podľa názoru žalobcu žalovaný pochybil, keď výšku náhrady určil na základe znaleckého posudku, ktorý zohľadňoval stav pozemkov v čase vzniku záhradkárskej osady, považujúc napadnuté súdne rozhodnutie za vecne správne.

K námietke žalovaného nespĺnenia povinností stanovených v § 8 ods. 4 zákona č. 64/1997 Z.z. a konanie nad rámec žaloby, žalobca poukazom na § 6 v spojení s § 8 ods. 4, 5 zákona č. 64/1997 Z.z. uviedol, že s ohľadom na skutočnosť, že žalobca bol žalovaným len formálne poučený o jeho právach, zaslal žiadosť predsedovi ZO C. so žiadosťou, aby tieto návrhy odovzdal jednotlivým záhradkárom, pričom prílohou tejto žiadosti bolo 70 návrhov kúpnych zmlúv a znalecký posudok, ktorý si nechal zabezpečiť sám na svoje náklady. Tvrdil, že zákon č. 64/1997 Z.z. neukladá mu povinnosť predložiť správne orgánu znalecké posudky a návrhy kúpnych zmlúv tak, ako to požaduje správny orgán, ale mu ukladá povinnosť doručiť mu len ponuku a potvrdenie o doručení ponuky v lehote 30 dní, s tým, že zákon nepožaduje ani doručenie znaleckého posudku správne orgánu, a preto sa stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia súdu, podľa ktorého zákon č. 64/1997 Z.z. mu neukladá povinnosť predložiť žalovanému znalecký posudok na ohodnotenie stavieb a trvalých porastov, ako aj s tým, že nakoľko žalovaný nezabezpečil znalecký posudok na ohodnotenie stavieb a trvalých trávnatých porastov, nemohol reálne posúdiť, či žalobca poskytol alebo neposkytol užívateľom cenu vo výške podľa vyhlášky č. 492/2004 Z.z.. Tvrdil, že tým, že žalovaný ho len formálne poučil o možnosti uplatnenia práva bez poskytnutia všetkých relevantných podkladov, celé konanie zaťažil vadou, ktorá mohla mať za následok nezákonnosť rozhodnutia.

K tvrdeniu žalovaného, že neuviedol v žalobe, že žalovaný porušil konkrétne § 3 ods. 5 správneho poriadku, žalobca uviedol, že v zmysle platnej právnej úpravy žalobca nie je povinný v žalobe právne posúdiť dôvod nezákonnosti, ktorý v napadnutom rozhodnutí vidí, v ktorej súvislosti poukázal na nález Ústavného súdu ČR 148/01 sv. 24. Žalobca taktiež nesúhlasil s postupom žalovaného, keď poukazoval na rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici sp.zn. 23S/335/2013 - 84 z 04.06.2014, doplniac, že uvedené rozhodnutie nie je právoplatné a preskúmanie tohto rozsudku je vedené v konaní pod sp.zn. 10Sžr 124/2014 na Najvyššom súde SR. Záverom zdôraznil, že v danom prípade je zrejmé, že žalovaný pochybil, keď žalobcu len formálne poučil o uplatnení jeho práv a zároveň si nezabezpečil znalecký posudok na ohodnotenie stavieb a trvalých trávnatých porastov, a teda napadnuté rozhodnutie je vecne správne.

4.

Slovenský zväz záhradkárov ZO SZZ č. 26/1 „Nad mlynom“, C. vo vyjadrení k odvolaniu žalovaného uviedol, že v plnom rozsahu súhlasí s odvolaním žalovaného.

5.

Dňom 1. júla 2016 nadobudol účinnosť zákon č. 162/2015 Z.z. Správny súdny poriadok (ďalej len S.s.p.) upravujúci v zmysle § 1 a) právomoc a príslušnosť správneho súdu konajúceho a rozhodujúceho v správnom súdnom konaní, b) konanie a postup správneho súdu, účastníkov konania a ďalších osôb v správnom súdnom konaní.

Podľa § 492 ods. 2 zákona č. 162/2015 Z.z. Správny súdny poriadok účinný od 01.07.2016 odvolacie konanie podľa piatej časti Občianskeho súdneho poriadku začaté pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona sa dokončia podľa doterajších predpisov.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 O.s.p. v spojení s § 492 ods. 2 S.s.p.) preskúmal napadnutý rozsudok krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo v medziach podaného odvolania žalovaného (§ 246c ods. 1 prvá veta O.s.p. a § 212 ods. 1 O.s.p., § 492 ods. 2 S.s.p.), odvolanie prejednal bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 250ja ods. 2 O.s.p., § 492 ods. 2 S.s.p.), keď deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne 5 dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk (§ 156 ods. 1 a ods. 3 O.s.p. v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá a § 211 ods. 2 O.s.p., § 492 ods. 2 S.s.p.) a dospel k záveru, že jeho odvolaniu nie je možné priznať úspech.

Predmetom odvolacieho konania v danej veci bol rozsudok, ktorým krajský súd podľa § 250j ods. 2 písm. a/ O.s.p. zrušil rozhodnutie žalovaného OU-BB-OOP4-2014/019980-002 zo dňa 17. júla 2014 v spojení s rozhodnutím Okresného úradu vo Zvolene, pozemkový a lesný odbor č. PL 2014/00010/001136 zo dňa 13. marca 2014 a vec vrátil žalovanému na ďalšie konanie.

Predmetom preskúmvacieho konania v danej veci bolo rozhodnutie žalovaného, ktorým rozhodnutím žalovaný s konečnou platnosťou rozhodol tak, že nebolo vyhovené námietkam žalobcu proti výpisu z registra pôvodného stavu na pozemky nachádzajúce sa v záhradkovej osade ZO SZZ 26-1 C. v k.ú. C. v zmysle § 9 ods. 1 zákona č. 64/1997 Z.z..

Odvolačný súd preskúmal rozsudok súdu prvého stupňa ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, pričom v rámci odvolacieho konania skúmal aj napadnuté rozhodnutie žalovaného správneho orgánu v spojení s rozhodnutím prvostupňového správneho orgánu, ako aj konania im prechádzajúce, najmä z toho pohľadu, či sa súd prvého stupňa vysporiadal so zásadnými námietkami uvedenými v žalobe a z takto vymedzeného rozsahu, či správne posúdil zákonnosť a správnosť napadnutého rozhodnutia žalovaného. V procese posudzovania zákonnosti napadnutého rozsudku súdu prvého stupňa odvolací súd vychádzal zo skutkových zistení vyplývajúcich zo spisového materiálu krajského súdu, súčasť ktorého tvoril administratívny spis, na ktoré poukázal už súd prvého stupňa v odôvodnení napadnutého rozsudku, a preto ich odvolací súd neopakuje a súčasne na ne poukazuje.

Odvolačný súd po vyhodnotení odvolacích dôvodov vo vzťahu k napadnutému rozsudku krajského súdu a vo vzťahu k obsahu súdneho a pripojeného administratívneho spisu v zmysle ustanovenia § 219 ods. 2 O.s.p. v spojení s § 246c ods. 1 O.s.p. a s § 492 ods. 2 S.s.p. konštatuje, že nezistil dôvod na to, aby sa v zásade odchýlil od logických argumentov a relevantných právnych záverov vo veci samej, spolu so správnym poukazom na právnu úpravu vzťahujúcu sa k predmetu konania, uvedených v odôvodnení napadnutého rozsudku krajského súdu, ktoré vytvárajú dostatočné právne východiská pre vyslovenie výroku napadnutého rozsudku. Senát odvolacieho súdu považuje právne posúdenie preskúmvanej veci krajským súdom za správne a súladné so zákonom. Vzhľadom k tomu, aby neopakoval pre účastníkov známe skutočnosti, na zdôraznenie správneho skutkového a právneho záveru súdu prvého stupňa uvádza.

Najvyšší súd predovšetkým upriamuje pozornosť na to, že súd v procese súdneho prieskumu podľa piatej časti Občianskeho súdneho poriadku nie je súdom skutkovým. Jeho úlohou pri preskúmaní zákonnosti rozhodnutia a postupu správneho orgánu podľa piatej časti druhej hlavy Občianskeho súdneho poriadku (upravujúcej rozhodovanie o žalobách proti rozhodnutiam a postupom správnych orgánov (§§ 247 a nasl. O.s.p.) je posudzovať, či správny orgán príslušný na konanie si zadovážil dostatok skutkových podkladov pre vydanie rozhodnutia, či zistil vo veci skutočný stav, či konal v súčinnosti s účastníkom konania, či rozhodnutie bolo vydané v súlade so zákonmi a inými právnymi predpismi a či obsahovalo zákonom predpísané náležitosti, teda či rozhodnutie správneho orgánu bolo vydané v súlade s hmotnoprávnymi ako aj s procesnoprávnymi predpismi. Súdný prieskum zákonnosti rozhodnutia žalovaného správneho orgánu je určený rozsahom dôvodov uvedených v žalobe, ktorými žalobca namieta nezákonnosť rozhodnutia správneho orgánu, tvrdiac, že nezákonným rozhodnutím správneho orgánu a postupom mu predchádzajúcim bol ukrátený na svojich hmotnoprávných alebo procesnoprávných právach. Zákonnosť rozhodnutia správneho orgánu je podmienená zákonnosťou postupu správneho orgánu predchádzajúcemu vydaniu napadnutého rozhodnutia.

Pri preskúmvaní zákonnosti rozhodnutia je pre súd rozhodujúci skutkový stav, ktorý tu bol v čase vydania napadnutého rozhodnutia. Súd môže vykonať dôkazy nevyhnutné na preskúmanie napadnutého rozhodnutia (§ 250i ods. 1 O.s.p.).

V rámci správneho prieskumu súd teda skúma aj procesné pochybenia správneho orgánu namietané v žalobe, či uvedené procesné pochybenie správneho orgánu je takou vadou konania pred správnym orgánom, ktorá mohla mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia (§ 250i ods. 3 O.s.p.).

Po preskúmaní napadnutého rozsudku súdu prvého stupňa a konania mu predchádzajúceho v rozsahu odvolacích námietok odvolací súd mal preukázané, že krajský súd v procese súdneho prieskumu napadnutého rozhodnutia žalovaného správneho orgánu náležite postupoval v zmysle procesných pravidiel zákonodarcom nastolených v druhej hlave piatej časti Občianskeho súdneho poriadku citovaných vyššie.

Žalovaný v odvolaní predovšetkým namietal, že prvostupňový súd vec nesprávne právne posúdil vo vzťahu k určeniu výšky náhrady na základe znaleckého posudku, ktorým znalec ocenil pozemky v obvode záhradkovej osady ZO ZSS 26 - 1 C. podľa infraštruktúry ku dňu vzniku záhradkovej osady, postupom podľa zákona

č. 64/1997 Z.z. novelizovaného zákonom č. 57/2011 Z.z. v súlade s dôvodovou správou k novele zákona; žalovaný ďalej namietal nesprávne právne posúdenie prvostupňovým súdom vo vzťahu k súčinnosti správneho orgánu so žalobcom, v konaní skúmania splnenia zákonných podmienok v § 8 ods. 3, 4, 5 potrebných na zastavenie konanie v zmysle § 8 ods. 5 zákona a vytýkal krajskému súdu, že vykonal súdny prieskum vo veci nad rámec žaloby, keď žalobný dôvod uvedený v žalobe v časti V. bod 4/ - námietka nespĺnenia povinností stanovených v § 8 ods. 4 zákona subsumoval pod ustanovenie § 3 ods. 2 zákona o správnom konaní, hoci táto námietka nebola v žalobe vznesená.

Z uvedených dôvodov odvolací súd zameril svoju pozornosť najmä na to, či krajský súd venoval náležitú pozornosť prieskumu zákonnosti napadnutých rozhodnutí vydaných správnymi orgánmi oboch stupňoch vo vzťahu k predmetu súdneho prieskumu.

Podľa čl. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) Slovenská republika je zvrchovaný, demokratický a právny štát.

Podľa čl. 2 ods. 2 ústavy štátne orgány môžu konať iba na základe ústavy, v jej medziach a v rozsahu a spôsobom, ktorý ustanoví zákon.

Podľa čl. 152 ods. 4 ústavy výklad a uplatňovanie ústavných zákonov, zákonov a ostatných všeobecne záväzných právnych predpisov musí byť v súlade s touto ústavou.

V zmysle čl. 1 ods. 1 prvá veta ústavy je Slovenská republika zvrchovaný, demokratický a právny štát. Základnou premisou materiálneho právneho štátu prezentuje všeobecná záväznosť práva pre všetkých. To znamená, že štátne orgány, orgány územnej samosprávy, ako aj každý jednotlivец musí konať tak, ako určuje právny poriadok. Základom interpretácie a aplikácie čl. 1 ods. 1 je zabezpečenie materiálneho a nie formálneho právneho štátu. Ústavný súd SR princíp materiálneho právneho štátu prezentoval v právnom názore: „V právnom štáte, v ktorom sú ako neoddeliteľné súčasť okrem iných stelesnené princípy, ako sú právna istota a spravodlivosť (princíp materiálneho právneho štátu), čo možno spoľahlivo vyvodiť z čl. 1 ústavy, sa osobitný dôkaz kladie na ochranu tých práv, ktoré sú predmetom jej úpravy. Povinnosťou všetkých štátnych orgánov je zabezpečiť reálnu možnosť ich uplatnenia tými subjektmi, ktorými boli priznané“ (ÚS 17/1999, Nález

z 22. septembra 1999. Zbierka nálezov a uznesení Ústavného súdu SR 1999, s. 365; zhodne I. ÚS 44/1999, Nález z 13. októbra 1999. Zbierka nálezov a uznesení Ústavného súdu SR 1999, s. 382, I.ÚS 10/98“). (I. ÚS 54/02. Nález z 13. novembra 2002. Zbierka nálezov a uznesení Ústavného súdu SR 2002 - II. polrok, s. 750). Z uvedeného vyplýva, že pre zabezpečenie materiálneho právneho štátu je povinnosťou mocenských orgánov štátu konať a rozhodovať v súlade so zákonom v zmysle čl. 2 ods. 2 ústavy.

Podľa čl. 152 ods. 4 ústavy výklad a uplatňovanie ústavných zákonov, zákonov a ostatných všeobecne záväzných právnych predpisov musí byť v súlade s touto ústavou.

Z uvedeného článku ústavy vyplýva, že výklad a uplatňovanie všeobecne záväzných právnych predpisov musí byť v súlade s ústavou. Vplyvom ústavy dochádza k vsunutiu jej obsahovo-hodnotových vlastností

do všeobecných pojmov zákona tak, aby bol zabezpečený ústavne konformný výklad. Požiadavka na ústavne konformnú aplikáciu a výklad zákona je súčasťou zákonnosti rozhodnutia ako individuálneho správneho aktu. Práve tu je ťažisko činnosti správneho súdnictva, pretože dikcia zákona nemôže byť interpretovaná izolovane, mimo zmyslu a účelu zákona, cieľa právnej regulácie, ktorý zákon sleduje. Orgány štátu realizujú svoju rozhodovaciu právomoc sú pri výkone svojej moci povinné postupovať v zmysle čl. 2 ods. 2 ústavy, s prihliadnutím na to, že súčasne sú viazané aj právnou úpravou obsiahnutou v medzinárodných zmluvách, ktorými je Slovenská republika viazaná (čl. 7 Ústavy SR) a po vstupe Slovenskej republiky do Európskeho spoločenstva, Európskej únie postupovať tiež v súlade s právne záväznými predpismi Európskeho spoločenstva, Európskej únie.

Zákonodarca v zákone č. 64/1997 Z.z. vyjadril vôľu upraviť užívanie pozemkov v zriadených záhradkových osadách na základe nájomného vzťahu zriadeného týmto zákonom a postup obvodných pozemkových úradov, vlastníkov pozemkov v zriadených záhradkových osadách (ďalej len "vlastníci"), nájomcov a užívateľov pozemkov v zriadených záhradkových osadách a Slovenského pozemkového fondu v konaní o pozemkových úpravách podľa osobitného predpisu 1) (ďalej len "konanie") na účely vyporiadania vlastníctva k pozemkom v zriadených záhradkových osadách (§ 1 ods.1).

Na konanie podľa tohto zákona sa vzťahujú všeobecné predpisy o správnom konaní, (zákon č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (správny poriadok), ak nie je v tomto zákone ustanovené inak, alebo ak konanie neupravujú osobitné predpisy, (zákon Slovenskej národnej rady č. 330/1991 Zb.) (§ 18 ods. 2 zákona č. 64/1997 Z.z.)

Správne orgány postupujú v konaní v súlade so zákonmi a inými právnymi predpismi. Sú povinné chrániť záujmy štátu a spoločnosti, práva a záujmy fyzických osôb a právnických osôb a dôsledne vyžadovať plnenie ich povinností. Správne orgány sú povinné postupovať v konaní v úzkej súčinnosti s účastníkmi konania, zúčastnenými osobami a inými osobami, ktorých sa konanie týka a dať im vždy príležitosť, aby mohli svoje práva a záujmy účinne obhajovať, najmä sa vyjadriť k podkladu rozhodnutia, a uplatniť svoje návrhy. Účastníkom konania, zúčastneným osobám a iným osobám, ktorých sa konanie týka musia správne orgány poskytovať pomoc a poučenia, aby pre neznalosť právnych predpisov neutrpli v konaní ujmu. Rozhodnutie správnych orgánov musí vychádzať zo spoľahlivo zisteného stavu veci. Správne orgány dbajú o to, aby v rozhodovaní o skutkovo zhodných alebo podobných prípadoch nevznikali neodôvodnené rozdiely (§ 3 ods. 1, 2, 4 správneho poriadku).

Správny orgán je povinný zistiť presne a úplne skutočný stav veci a za tým účelom si obstarat' potrebné podklady pre rozhodnutie. Pritom nie je viazaný len návrhmi účastníkov konania. Podkladom pre rozhodnutie sú najmä podania, návrhy a vyjadrenia účastníkov konania, dôkazy, čestné vyhlásenia, ako aj skutočnosti všeobecne známe alebo známe správne orgánu z jeho úradnej činnosti. Rozsah a spôsob zisťovania podkladov pre rozhodnutie určuje správny orgán (§ 32 ods. 1, 2 správneho poriadku).

Podľa § 46 správneho poriadku rozhodnutie musí byť v súlade so zákonmi a ostatnými právnymi predpismi, musí ho vydať orgán na to príslušný, musí vychádzať zo spoľahlivo zisteného stavu veci a musí obsahovať predpísané náležitosti.

Podľa názoru odvolacieho súdu zhodne s názorom súdu prvého stupňa správne orgány oboch stupňov v preskúvanom konaní náležite nepostupovali v intenciách citovanej právnej úpravy, vo veci si nezadovážili dostatok skutkových podkladov relevantných pre vydanie rozhodnutia, riadne nezistili skutočný stav a zo skutkových okolností vyvodili nesprávny právny záver, pričom v konaní so žalobcom ako s účastníkom konania nepostupovali v súlade so zásadou súčinnosti. Z uvedených dôvodov súd prvého stupňa postupoval správne a v súlade so zákonom, keď žalobe vyhovel a preskúvané rozhodnutia správnych orgánov oboch stupňov zrušil a vec vrátil žalovanému na ďalšie konanie.

Správny bol postup súdu prvého stupňa keď zameral svoju pozornosť, či správne orgány sa náležite zaoberali námietkami žalobcu proti výpisu z registra pôvodného stavu na pozemky nachádzajúce sa v záhradkovej osade ZO SZZ 26-1 C. v k.ú. C., a to najmä vo vzťahu k znaleckému posudku a k súčinnosti správneho orgánu so žalobcom na poskytnutie údajov užívateľov záhrad v záhradkarskej osade za účelom využitia práva v zmysle § 8 ods. 4, 5 zákona č. 64/1997 Z.z..

Európsky súd pre ľudské práva v Štrasburgu v prípade Urbárska obec Trenčianske Biskupice proti Slovenskej republike o sťažnosti č. 74258/01 rozhodol Rozsudkom dňa 27.11.2007, v ktorom v bode 146 súd konštatoval, že v danom prípade došlo k porušeniu článku 1 Protokolu č. 1 a súčasne vyslovil názor, že v rámci výkonu tohto rozsudku sa za účelom zabezpečenia účinnej ochrany práva na majetok v súlade s článkom 1 Protokolu č. 1 zdajú byť na vnútroštátnej úrovni žiaduce všeobecné opatrenia; 1/ dotknutý štát by mal odstrániť všetky prekážky toho, aby sa nájom pôdy v záhradkových osadách realizoval za podmienok, ktoré berú do úvahy skutočnú cenu pôdy a súčasne trhové podmienky v dotknutej lokalite, 2/ dotknutý štát by mal odstrániť všetky prekážky toho, aby sa za prevod vlastníckeho práva k týmto pozemkom poskytla náhrada, ktorej výška bude v primeranom vzťahu k trhovej cene majetku ku dňu prevodu.

Podľa článku 7 ods. 5 Ústavy Slovenskej republiky medzinárodné zmluvy o ľudských právach a základných slobodách, medzinárodné zmluvy, na ktorých vykonanie nie je potrebný zákon, a medzinárodné zmluvy, ktoré priamo zakladajú práva alebo povinnosti fyzických osôb alebo právnických osôb a ktoré boli ratifikované a vyhlásené spôsobom ustanoveným zákonom, majú prednosť pred zákonmi.

Dohovor o ochrane ľudských práv a základných slobôd a jeho dodatkový Protokol č. 1 má podľa čl. 7 ods. 5 Ústavy Slovenskej republiky prednosť pred zákonom (zákon č. 64/1997 Z.z.), keďže pre ČSFR nadobudol platnosť na základe článku č. 6 dňa 18. mája 1992, bol ratifikovaný a vyhlásený spôsobom ustanoveným zákonom. V zbierke zákonov bol publikovaný pod č. 209/1992 Zb..

Podľa zásad medzinárodného práva musia štáty záväzné zmluvy dodržiavať a najmä ich aplikovať prostredníctvom svojich zákonodarných, výkonných a súdnych orgánov pod hrozbou vzniku medzinárodnoprávnej zodpovednosti štátu za porušenie povinností vyplývajúcich z týchto zmlúv. Väzanosť správneho orgánu s medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách (Dohovor o ochrane ľudských práv a základných slobôd a jeho dodatkový Protokol č. 1) mu vyplýva z článku 7 ods. 5 Ústavy Slovenskej republiky v spojení s § 3 ods. 1 správneho poriadku.

Súdy ako aj orgány verejnej správy v konaní a rozhodovaní by mali postupovať v intenciách judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva, pretože v obdobných veciach možno dôvodne očakávať, že súdny dvor bude v každej obdobnej veci postupovať rovnakým spôsobom.

Vychádzajúc z uvedeného krajský súd správne konštatoval, že žalovaný pochybil, keď výšku náhrady určil na základe znaleckého posudku, ktorým ocenil pozemky podľa infraštruktúry ku dňu vzniku záhradkovej osady. Odvolací súd taktiež súhlasí s konštatáciou krajského súdu, že zákon č. 64/1997 Z.z. za účelom zabezpečenia, aby vlastníci pozemkov nachádzajúcich sa v záhradkových osadách dostali za tieto pozemky náhradu, ktorá zodpovedá ich trhovej cene ku dňu prevodu, stanovil, že výška náhrady sa určí na základe znaleckého hodnotenia vykonaného podľa osobitného predpisu, ktorým je vyhláška č. 492/2004 Z.z. o stanovení všeobecnej hodnoty majetku, poukazom na to, že právna úprava uvedeného zákona, a ani vyhláška č. 492/2004 Z.z. neobsahujú žiadne ustanovenie, ktoré by umožňovalo korigovať ohodnotenie pozemkov tým, že sa nebudú ohodnocovať podľa ich stavu ku dňu prevodu, ale podľa stavu infraštruktúry k týmto pozemkom ku dňu vzniku záhradkovej osady, s tým že nič na tom nemení ani dôvodová správa, na ktorú poukazuje žalovaný.

Z dôvodovej správy k novele zákona č. 64/1997 Z.z. zákonom č. 57/2011 Z.z. práve vyplýva úmysel zákonodarcu zmeniť zákon č. 64/1997 Z.z. v nadväznosti na vyššie uvedený rozsudok EŠLP tak, že

stanovil, že náhrada za pozemky sa určí na základe znaleckého ocenenia vykonaného podľa vyhlášky č. 492/2004 Z.z.. V osobitnej časti dôvodová správa môže len plniť funkciu výkladovej pomôcky pri aplikácii právnej úpravy ustanovenej v novele zákona, avšak nie je jej účelom znenie zákona nahrádzať, resp. dopĺňať.

Z uvedených dôvodov odvolací súd námietku žalovaného, ktorou namietal, že súd prvého stupňa vec nesprávne právne posúdil, vyhodnotil ako nedôvodnú.

Odvolací súd taktiež považoval za nedôvodnú námietku žalovaného, ktorou namietal nesprávnosť posudzovania otázky súčinnosti správneho orgánu so žalobcom pri poskytovaní údajov za účelom splnenia podmienok v zmysle § 8 ods. 4 zákona č. 64/1997 Z.z.. K uvedenej otázke sa vyčerpávajúco vyjadril už krajský súd v odôvodnení napadnutého rozsudku na str. 21 a nasl., s ktorým názorom krajského súdu sa odvolací súd stotožnil, a preto naň len poukazuje.

Podľa názoru odvolacieho súdu neobstojí ani dôvodnosť námietky žalovaného, že krajský súd v procese súdneho prieskumu vybočil z medzí žalobných dôvodov, keď zákonnosť napadnutého rozhodnutia správneho orgánu posudzoval v intenciách porušenia právnej úpravy ustanovenej v § 3 ods. 2 správneho poriadku, napriek tomu, že žalobca v žalobe takúto námietku nevzniesol. Vychádzajúc z obsahu odôvodnenia napadnutého rozsudku nie je možné vytknúť krajskému súdu, že pri preskúmaní napadnutého rozhodnutia žalovaného za žalobcu vyhľadával dôvody nezákonnosti žalobou napádaného rozhodnutia správneho orgánu, keď posudzujúc žalobné dôvody v kontexte, zo žaloby vyplýva, že žalobca nesúčinnosť správneho orgánu v konaní namietal.

Po preskúmaní napadnutého rozsudku krajského súdu a konania mu predchádzajúceho, vychádzajúc z uvedeného vyššie, odvolací súd v danej veci dospel k záveru, že súd prvého stupňa v procese súdneho prieskumu zákonnosti rozhodnutia a postupu žalovaného postupoval v súlade s právnou úpravou ustanovenou v druhej hlave piatej časti Občianskeho súdneho poriadku (§§ 247 a nasl.), náležite preskúmal zákonnosť rozhodnutia žalovaného správneho orgánu a postup mu predchádzajúci v rozsahu dôvodov uvedených v žalobe a v odôvodnení napadnutého rozsudku sa náležite vysporiadal so zásadnými námietkami žalobcu. Odvolací súd dospel k zhodnému záveru, ako súd prvého stupňa, že námietky žalobcu uvedené v žalobe, ktorými namietal nezákonnosť rozhodnutia žalovaného správneho orgánu a postup mu predchádzajúci, sú dôvodné pre zrušenie napadnutého rozhodnutia žalovaného v spojení s rozhodnutím správneho orgánu prvého stupňa a vrátenie veci žalovanému na ďalšie konanie

Z uvedených dôvodov, ak žalovaný v odvolaní namietal, že rozhodnutie krajského súdu vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 205 ods. 2 písm. f/ O.s.p.), nesúhlasiac s argumentáciou a so záverom súdu prvého stupňa a že v konaní bola zistená taká vada konania, ktorá by mala vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia, odvolací súd dospel k záveru o nedôvodnosti uvedených odvolacích námietok žalovaného, majúce za následok neúspešnosť jeho odvolacieho návrhu.

Odvolací súd napadnutý rozsudok krajského súdu ako vecne a právne správny podľa § 250ja ods. 3 veta druhá O.s.p. v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá O.s.p. a s § 219 ods. 1, 2 O.s.p. a s § 492 ods. 2 S.s.p. potvrdil, stotožniac sa v zásade aj s dôvodmi jeho rozhodnutia (§ 219 ods. 2 O.s.p. v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá O.s.p.), keď nezistil ani okolnosti, ku ktorým by musel prihliadať z úradnej povinnosti.

O náhrade trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodoval podľa § 250k ods. 1 O.s.p. v spojení s § 246c ods. 1, s § 224 ods. 1 O.s.p. a s § 492 ods. 2 S.s.p.. Žalobcovi priznal náhradu trov tohto konania, keďže v tomto konaní bol úspešný. Žalobcovi priznal náhradu právneho zastúpenia za jeden úkon právnej služby - vyjadrenie k odvolaniu z 07.09.2015 -139,83 + 8,39 - režijný paušál + 20% DPH v súlade s § 11 ods. 4, v spojení s § 14 ods. 1, s § 16 ods. 3 a s § 18 ods. 3 vyhlášky č. 655/2004 Z.z. o odmenách advokátov v znení neskorších predpisov.

Senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v danej veci rozhodol pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z.z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 1. mája 2011).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok nie je prípustný.